

omma hinge waewama, et sulle omma
laste surmast süüd olleks.

Nenda räkis se arst, ning Jummal
parrako! keif, mis ta räkis, on küi tõeks
sanud! Ma ollin tuim, ma ei lastnud
omina lastele need ufi rubbistid süüli mit-
te panna. Nüüd tullid meie küllasse
need sured rubbid ning Jummal parrako!
mo lapsed said neid ka, ja surrid keif
hirmfaste ja surewallega ärra. Nüüd
halliseb mo naene, ja nuttab kibbedaste
ning äggab õse ja päwa ning küsib om-
mad lapsed minno käest. Peäle sedda
waewab ning pinab mind mo pahha
süddame tunnistus. Lapsita ollen minna
nüüd siin ma peäl, mul ei olle sõbbro,
egga lusti tööd tehha, ma jään wannaks,
kes wõttab mind toita ja mo eest hoolt
kanda, kes wõttab mo sümad surmas
finni panna?

Oh ma ollen woene õnneto mees! Oh,
kuulge mind, mo wennad, ja sage moist-
likkust! ärge põlgage mitte ni süggust
head asja, kui se ue rubbi-panneminne
on. Se ei olle ial kahjuks, waid se
woib teie laste terweist ning rõmo nende
parrast kinnitada. Wõttege iika se peäle,
mis Siraf omma tarkusse ramatuses
38 Peatükis 1 salmist kunni 4 salmist
sadi nenda ütleb: „Muusta arsti, nen-
da kui rohhus on, ja omma tarwidus-
seks, sest Jhesand on tedda ka lonud.
„Sest terweks teggeminne tulleb Jhesan-
da käest ja arst saab andid kunninga
käest. Mis arst moistab, se üllendab
tedda, ja sured isandad pannewad ted-
da immeks. Jhesand on arsti rohhud
„Ma seest lonud, ja moistlik mees ei
põlga neid mitte.“

Ma pean nüüd küi jubba omma hin-